

Mezar Taşı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Nisan 2019

Her mavi'yi yas bildim mezarımda
Duası eksik şehrin.
Sitemler aşkın da kanatlarını kırdı
Baş koyduğum yüklerde kayboldum ömür boyu.

Her saniye eksilen iklim
Zamanı durdurma yeti'me haiz olsaydı keşke
İçimde çöreklenen hayaletler
Kalbura dönen umut tekneimde
Şairin dediği gibi:
Yengi ve yergi düzlemi
Bayat üç beş espri
Gün ağarırken s/açlarımda
Oynayan şaibeli rüyalar
Kiminin kestiği kestik
Astığım kadar da asık ruhumun mizacı.

Belli ki darağacına müptelayım son zamanlarda
Ölümlü şereflenecek bir hayat hikâyesi
Neye dayanıyorsa acım
Acıyan yüreğimde hala debelenen ümitlerim.

Bir tefrika sunduğum
Temaşası da ufkun
Solun umudun sol yakasında mevsim,
Diri şehrin ufacık cüssesiyle
Sığırdığı milyonlarca insan
Hep ruhumdan hem şehrimden çalanlar.

Zaman adeta bir kör nokta, azizim:
Ben zaten anlatıyorum
Elbet senin de vardır bir bildiğin
Yoksa bu sessizliği neye yorardım?
Bir de yorgunluğum çıkmışken ayyuka
Mezar taşı dinginliğim

Kaç satır yazmalı ki başucuma
Üstelik kim okuyacak
Ben öldükten sonra?

Şaibeli öyküler;
Sanrılarının da temize geçtiği hayal tekmem
Ve arzında ömrün
Talep görmeyen sefil gönlüm
Oysaki isimle, ziftimle
Bir de beyazın rabitasında
Açan beyaz gül'ün endamıyla
Yaşarken bir çiçek bahçesine düşmeden yolum.

İçimdeki çiçeği taşıyacaklar az sonra
Hem yarının ne getireceği
Belli değil mi dünden beri?
Hazan kımıltıları mevsimi ruhumla taşıdığım
Aşkın da kırıntıları
Serçelere serptiğim
Şimdikle iştiğalim
Yarına kim bilir hangi acılar yüklenecek derinden?

Geç olmadan gitmeliyim, azizim
Gece sonlanmadan bir de utkumda
Ve ufukumda saklı değirmenim
Saçlarım da henüz ağarmadı tümnden
Üç beş derken sararan teninde doğanın
Beyaz kalmaya yeminliyim.
Ayyuka çıksa da yalnızlığım
Solmadan masumiyetin sancağını
Yüreğimle taşıırken.